

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐνῶ τὸ ὄντι μου ἐξηκο-
λούθει νὰ κινῆται, ἡ ἀνυπομονησία μου ἤξανε δσημέραι.
Ἐλυπούμην ἀφ' ἐνὸς διότι θὰ ἔχανα τὸ ὄντι μου, ἀλλ'
ἀφ' ἐτέρου ἐφλεγόμην ὑπὸ τῆς περιεργίας νὰ τὸ ἶδω
ἐν τῇ ἀπαλάμῃ μου, νὰ τὸ ἐξετάσω, νὰ μάθω πῶς εἶνε,
ἤθελα νὰ αἰσθανθῶ τὴν κενὴν θέσιν του.

Εἶχον τοιαύτας ἀνοησίας!

Θὰ τὸ φυλάξω, ἔλεγον θὰ τὸ βάλλω μέσα εἰς ἓνα κουτί,
θὰ τὸ περιτυλίξω μὲ χαρτί, ὅταν ἀξήνω θὰ τὸ βλέπω
καὶ θὰ λέγω—νὰ τὸ πρῶτο μου ὄντι!

Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἤξευρα, ὅτι κανεὶς οὐδὲ τῶν ἰδίων
αὐτοῦ μελῶν εἶνε κύριος *meno est dominus mem-*
brorum suorum—τότε δὲν ἤμην φοιτητὴς τῆς νομικῆς.

*
**

Μίαν πρωΐαν, ἐξυπνήσας αἰφνιδίως, ἡσθάνθην περισ-
σότερον πόνον, ἡσθάνθην τὴν γεῦσιν αἵματος.

Τὸ ὄντι μου ἐκινδύνευε.

Μάνα, ἐφώναξα, τὸ ὄντι μου.

Καὶ ἀμέσως ἡ μήτηρ μου ἔτρεξεν, ἔλαβεν μίαν λε-
πτὴν κλωστήν, δι' ἧς ἐπιτηδεύω μοι τὸ ἀπέσπασε.

Ἐγὼ ἀμέσως ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐφοβούμην
νὰ ἶδω αἵματα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ εἶδα, τί μικρόν! τί
ροδόχρουν! τί κοπτερόν!

Ντύσου ὀλίγῳρα μοι εἶπε, γιὰ νὰ τὸ πετάξῃς ὅ τὰ
κεραμίδια.

Ἐνεδύθην ἀστραπηδὸν καὶ μετ' ὀλίγον εὕρισκόμεν εἰς
τὸ παράθυρον.

Νά, μοι εἶπε, νὰ πῆς τρεῖς φοραὶς πρῶτα

Νὰ κουροῦνα κόκκαλο
καὶ δὸς μου σιδερένιο

καὶ ἔπειτα νὰ τὸ πετάξῃς.

Ἡ ἐθυμοτυπία αὕτη καὶ ἡ ὑπόσχεσις ὅτι τὴν ἡμέραν
ἐκείνην δὲν θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸ σχολεῖον μὲ ἕκαμαν νὰ
λησμονήσω τὸν πόνον.

Ἐπανέλαβον τρεῖς τὸ δίστυχον ἐκεῖνο, ἐννοεῖται μὲ
γέλῳτα καὶ μὲ τινα ἄλλα τοακίσματα καὶ διὰ ζωηρᾶς ὀρ-
μῆς τὸ ἔρριψα.

Ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ διὰ νὰ ὑποστῶ πλείονα, ἔπесе
κάτω.

Εὐθὺς ἔτρεξα, τὸ ἔλαβον, τὸ ἐκαθάρισα καὶ ἤθελον
ἐκ νέου νὰ τὸ ρίψω εἰς τὰ κεραμίδια, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου
δὲν μὲ ἄφησε.

Τότε νὰ τὸ φυλάξω, τῇ εἶπον.

Ἄ, ὄχι, μοι ἀπήντησε, πρέπει νὰ σοῦ τὸ κοπανίσω νὰ
τὸ πιῇς, γιὰ νὰ ξεφυτρώσῃ ὀλίγῳρα.

Καὶ οὕτως ἐγίνε· τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔπια τὸ ὄντι
μου μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὴν προσ-
δοκίαν νὰ ξεφυτρώσῃ ταχέως.

Ἐν Ἀθήναις

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

(Ἐκ τοῦ Ruy Blas τοῦ V. Hugo)

Γιατί ν' ἀκούσω τὰ πουλιὰ
Ποῦ κελαῖδουσιν ὅτ' ἀδάσῃ,
Ἀφοῦ ἡ ὀδική σου ἡ λαλιά
Κ' ἐκεῖνα θὰ περάσῃ;

Γιατὶ τὸ φῶς εἰς τοῦρανοῦ
Τὰ ἄστρο νὰ ζητήσω,
Ἀφοῦ ὅτου μαύρου σου ματιοῦ
Τὴν λάμψι θ' ἀντικρύσω;

Δὲν θέλω τὴν πρωτομαγιά
Λουλούδια, ἀφοῦ κρυμμένα
Εἰς τὴν ὀδικήν σου τὴν καρδιά
θὰ ταῦρω ἓνα ἓνα

Ἀγάπη λένε τὸ πουλί
Ποῦ εἰς τὸ δάσος ψέλνει,
Τὸ ἄνθος ποῦ μοσχοβολεῖ.
Τ' ἄστρο ποῦ λάμψι στέλνει.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΙΡΙΣ ΚΑΙ ΑΙΓΛΗ

(εἰδύλλιον)

Ἐκ τῶν τοῦ Gessner.

ΑΙΓΛΗ. Ὁ ἥλιος ἐγγίζει εἰς τὴν δύσιν του καὶ ἡ αὔ-
ρα πνέει εἰσέτι θερμή. Τὰ ἄνθη, μεμαραμμένα ὑπὸ τῶν
καυστικῶν ἀκτίνων, ἔχουσι κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, οὐδ'
ἐγείρουσιν αὐτὴν ἀκόμη. Ἐλθέ, γλυκεῖα μου φίλη, κα-
τέλθωμεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ ἔνθα ἔρχεται
τὸ ρεῦμα θωπεῦον τὴν ὄχθην. Δροσεράν θ' ἀναπνεύσω-
μεν αὔραν ὑπὸ τὰ δένδρα ταῦτα.

ΙΡΙΣ. Ὅποι ἂν θέλῃς, Αἶγλη μου, σὲ ἀκολουθῶ. Προ-
χώρει ἐπὶ μικρόν, διότι οἱ κλώνες τῶν θάμνων πλήττουσί
μου τὸ πρόσωπον.

ΑΙΓΛΗ. ὦ! πόσω ὥραϊα καὶ κρυσταλλώδη εἶνε τὰ
ὔδατα! πῶς φαίνεται διαυγὴς ἕκαστος χάλιξ ἐν τῷ βυθῷ
των. Ἴδε πόσω σίγα ρέουσιν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἄ! δὲν ἀν-
τέχω· μὰ τὰς Νηρηίδας, σοὶ τ' ὀρκίζομαι, ἐγὼ ἐκδύομαι,
πάσας τὰς ἐσθῆτας μου καὶ βυθίζομαι ἐντὸς τοῦ διαυ-
γοῦς τούτου ρεύματος ἄχρι λαιμοῦ.

ΙΡΙΣ. Ἀλλ' ἂν τυχὼν τις ἐδῶ μᾶς ἴδῃ;

ΑΙΓΛΗ. Αἶ! δὲν ὑπάρχει ὁδός, ἀνουςα ἐνταῦθα· κ' ἐν
τέλει· ἡ μηλέα αὕτη, ἥτις μακρυνομένη τῆς ὄχθης ἐξα-
πλοῖ τοὺς κλώνας τῆς εἰς τὰ ρεύματα, μᾶς καλύπτει
ἄριστα. Μὴ φοβοῦ, πιστευσόν με· εὕρισκόμεθα κεκλεισμέ-
ναι ἐντὸς σπηλαίου ἐκ χλόης, ἀδιαπεράστου ὑπὸ βλέμ-
ματος ἀνθρωπίνου. Ἐνίστε δὲ ἂν ἡ αὔρα διανοίγῃ εἰς τὸ
φῶς τῆς ἡμέρας τοὺς κλώνας τούτους, ἐπανακλείονται
παραχρῆμα.

ΙΡΙΣ. Τολμᾶς οὐ νὰ τὸ πράξῃς; Τὸ πράττω κ' ἀγῶ!

Παρὰ τὴν ρίζαν τῆς μηλέας ὡς ἐπιχάριτες ποιμενί-
δες ἀφῆκαν τὰς ἐσθῆτας των καὶ τρέμουσαι ἠδέως ὑπὸ
τοῦ ψύχους εἰσέδυσαν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Μικρόν καὶ κατ'
ὀλίγον τὸ δροσῶν ρεῦμα ἐκάλυψε τὰ γόνατά των, εἶτα
δὲ τὰ χιονώδη στήθη. Ἐκαθέσθησαν τότε αἱ ἡγαπημέναι
φίλοι ἐπὶ σωροῦ ἐκ λευκῶν λιθαρίων, ἅτινα εἶχεν ὠθήσει
ἐκεῖ ἡ φορὰ τοῦ ρεύματος.

ΑΙΓΛΗ. ὦ, οἶα ἡδονή, Ἴρι μου! μεταλαμβάνω νέας
ζωῆς ἀγαλλιῶμαι! Τί θὰ πράξωμεν ἤδη; Θέλεις νὰ ψά-
λωμεν ἐν ἄσμα;

ΙΡΙΣ. Ἐκφρων· ἵνα μᾶς ἀκούσωσι μέχρι τῆς ἀντίπερα
ράχews, ἀληθῶς;

ΑΙΓΛΗ. Ὅμιλοῦμεν ἀθορύβως. ὦ! ἀκουσον τί ποιη-
τέον· νὰ μοι ἀφηγηθῇς θελκτικὴν τινα ἱστορίαν.

ΙΡΙΣ. Ἱστορίαν;